

ли кокошчето ви е клеветило, както казвахъ, прѣдъ господарката, азъ не зная; но защото не разкажете всичко на майка ви, та тя да го накаже?“

— „Ахъ, тя е тъй опака и несправедлива!“ отговорилъ паунътъ. „Тя ни изгони, мене и сестра ми, извъ обора, като остави при себе си само него, мънинкото и пиленце!“

Дотука кучето вървало само наполовина на пауна. Ала отъ послѣднитѣ му думи то напълно разбрало, каква завистъ пълни душата му, и какъвъ омразенъ лъжецъ билъ той. Защото то било чуло, какъ тѣ се карали съ майка си и какъ я напуснали. Затова то излаяло силно и рекло:

— „Засрами се и нелъжи повече!“ Изобличило го въ всичкитѣ му лъжи и го отминало прѣзрително.

Паунътъ се ядосалъ много за несполуката си. „Грѣбва другояче да постъпимъ!“ рекълъ той на патицата, на която разказалъ всичко. И започнали да кроятъ разни планове за погубването или пропращането на кокошчето.

Въ това врѣме дошълъ въ двора господарътъ съ госпожата си.

— „Слушай!“ рекълъ ѝ той; „ние харчимъ много храна по птицитѣ безъ полза; трѣбва да ги изколимъ; ще ни остане да хранимъ само кучето, безъ което не можемъ.“

— „И азъ мислѣхъ същото“, казала госпожата. „Паунътъ и патицата съ нищо не ни ползватъ. Красиви сж, наистина, но само ядатъ, безъ да носятъ яйца. Още утрѣ да ги заколимъ! Ала деѣтѣ кокошки защо да не задържимъ? Тѣ носятъ яйца!“

— „Добрѣ, да ги задържимъ. Тѣ сж полезни и се задоволяватъ съ малко храна.“

Паунътъ и патицата чули тоя разговоръ и изтрѣпнали отъ страхъ.

— „Какво да правимъ сега?“ разпла-

кала се патицата. „Кждѣ да се спасяваме! Ние сме загубени.“

— „Ахъ, сестро“, казалъ паунътъ. „Ние сгрѣшихме прѣдъ майка ни и сестра ни. Това е наказание за нашата неблагодарностъ.“

— „Да“, въздъхнала патицата; „ние постъпихме много несправедливо. Ела, да идемъ при тѣхъ и да ги помолимъ за прошка, прѣди да умремъ!“

Тѣ отишли и разказали на старата кокошка всичко, що чули, разказали и за своитѣ планове да прогонятъ сестра си.

Старата кокошка се уплашила, и отъ мъка не знаела, какво да прави. Но кокошчето рекло:

— „Азъ ще ви спася! Тука има много слама. Ще направимъ едно легло. Довчера ще дойдете тука, ще ви покроемъ съ сламата, а отпрѣдъ ще легнемъ ние. Господаритѣ ще ви потърсятъ, и като не ви намѣрятъ, ще помислятъ, че сте избѣгали и ще ви оставягъ. Ще се хранимъ съ храната, която донасятъ за насъ деѣтѣ.“

Така и направили. Паунътъ и патицата били прѣкрити и се хранѣли отъ храната на деѣтѣ кокошки.

Тази хитрина не могла да се укрие дълго врѣме отъ господаритѣ. Тѣ узнали всичко и намѣрили скрититѣ. Ала обичта между членоветѣ на сѣмейството тъй ги трогнала, че се отказали отъ намѣрението си да колятъ пауна и патицата.

Слѣдъ тая случка майката и деѣтата заживѣли въ постоянна обичъ и сговоръ. Никой не билъ вече ни гордѣливъ, ни завистливъ; всички се надпрѣварвали, кой по-добрѣ да послужи на майка си, старата кокошка, която грижливо нагледвали чакъ докато умрѣла отъ старостъ.